Неділя

Любий мій, товстий півнику!

Ти не, пишеш до мене, я тебе не бачу більше, ти ніколи до мене не заходиш. Розлюбив? За що ж? Чим я перед тобою завинила? Скажи мені правду, благаю тебе, моє золотко! Я ж тебе так люблю, так люблю! Я б хотіла, щоб ти завжди був біля мене, хотіла б пригортати тебе щохвилини, називаючи тебе, моє серденько, мій котику, всіма, які тільки можу вигадати іменами. Я кохаю, я кохаю, я кохаю тебе, мій півнику хороший!

Твоя курочка Софі Понеділок

Мила моя!

Ти ані слова не зрозумієш із того, що я мушу тобі казати. Байдуже. Якщо мій лист випадково попадеться на очі іншій якійсь жінці, може, він їй стане в пригоді.

Коли б ти була глуха й німа, я, безперечно, кохав би тебе довго-предовго. Біда, власне, в тому, що ти говориш. От і все. Поет сказав:

Ти — тільки скрипка та, що я мелодій чари Смичком звитяжницьким пробуджую у ній.

Як ніжний спів дзвенить в порожняві гітари,

Співа моя душа в твоїй душі пустій.

В коханні, бачиш-но, повинна співати душа, повинні співати мрії. Та для того, щоб мрії співали, не треба їх перепиняти. Розмовляючи між

двома поцілунками, ми пе-репинямо безумну мрію, яка виповнює душі,— коли то тільки не слова величні та високі; а величні та високі слова не бринять звичайно в голівках у. молодих гарненьких дівчат.

Ти нічого не розумієш, правда? Тим краще. Далі. Ти, нема що й казати, одна з найчарівніших, найзвабливіших жінок, яких мені доводилось бачити.

Чи є на світі очі, де світилось би більше солодких снів, більше таємних обіцянок, більше безмежної любові? Вірю, нема. І коли твої уста усміхаються, а між ними блискають зубки, — здається, ніби з цих чарівних уст рине невимовно принадна музика, щось, як у казці, гарне, щось таке прекрасне, від чого хочеться безумно плакати.

А ти промовляєш тоді спокійно:

— Милий мій, товстий кролику!

Тоді мені здається, що я входжу, от просто входжу до тебе в голівку і бачу, як живе, як рухається твоя душа — маленька душа маленької жінки, вродливої, милої, але… і це мене, бачиш-но, це мене мучить. Я волів би нічого там не бачити.

Ти все ще нічогісінько не розумієш, правда? Я так і думав.

Пам’ятаєш, як ти вперше прийшла до мене? Ти ввійшла несподівано, пахощами фіалок віяло від твоєї одежі. Ми довго дивились одне на одного, не кажучи ні слова, потім злилися в шалених обіймах… потім… потім до самого ранку ми не сказали з тобою й півслова.

Зате під час прощання руки в нас тремтіли, а очі промовляли про речі, про речі… про такі речі, яких ніякою мовою не висловити. Так принаймні мені здавалось. І тихенько, ідучи вже від мене, ти кинула: "До побачення". Це були єдині твої слова того разу. Але ти ніколи не уявиш

собі, які чудові мрії ти по собі залишила, якою я тебе малював собі, які думки й почування у тобі згадував!

Бач, люба моя, для людей хоч трохи витончених, хоч трохи вищих від маси, кохання — це такий складний інструмент, що найменша дрібниця може його розстроїти.

Ви, жінки, ви ніколи не помічаєте смішного в ті хвилини, коли кохаєте, і комізм деяких виразів вас тоді не вражає.

Чому слово, цілком природне в устах тоненької брюнетки, фальшиво бринить, коли його вимовляє товста блондинка? Чому той самий жест видається в одної ніжно-голубливий, а в інших — непристойний? Чому бувають пестощі, чарівні для нас, коли ними обдаровує ця жінка, і обтяжливо-неприємні, коли мусимо їх приймати від тієї? Чому? Тому, що скрізь, а надто в коханні, треба повної гармонії, безумовної злагоди рухів, голосу, слів, ніжних виразів з тією особою, що ото діє, промовляє, виявляє себе, з її віком, постаттю, кольором волосся, вродою обличчя.

Жінка, яка ввійшла в тридцять п’ятий рік, у цю пору великих бурхливих пристрастей, а зберегла, проте, щось від колишньої, властивої двадцятирічним жінкам любовної пустотливості і не розуміє, що їй треба не так уже висловлюватись, не так і обнімати і по-іншому дивитись, що вона тепер більше не Джульєтта, а Дідова, розчарує дев’ять чоловіків з десятьох, хоч, може, самі вони й не зрозуміють причини свого розчарування.

Зрозуміла? Ні? Я ж цього був певен.

Відколи ти дала собі волю виявляти свої дочуття у слові,— все кінчилось для мене, люба моя.

Іноді ми зливалися на кілька хвилин в обіймах, у нескінченному поцілунку, коли в солодкій млості заплющуються очі, так ніби той

поцілунок хоче втекти від погляду, щоб повніше зберегтися в позбавленій світла, обезумілій душі. І от — тільки розімкнуться уста — ти кажеш, було, дзвінко сміючись: "Як добре, товстий мій песику!"

Я ладен був тебе за це вбити.

Ти наділяла мене послідовно всіма назвами тварин та овочів, які лише вичитала, напевне, в "Домашній господарці", в "Довершеному садівникові" та в "Елементарному природознавстві для початкових класів". Та це все ще нічого.

Любовне злиття — це брутальна, тваринна річ, особливо коли про нього думати. Мюссе сказав:

Ще пам'ятаю я ті спазми пожадливі,

Цілунки пристрасні, розпалені тіла,

І зуби зціплені, і зимний піт чола.~

Небесні хвилі це… або… або жахливі!

Або смішні, додам від себе! О бідолашна моя дитино, який глузливий демон, який лихий порадник навіває тобі слова… в кінці?

Я пам’ятаю їх, я маю їх цілу колекцію, та не хочу тут, кохаючи тебе, наводити.

Далі. Тобі зовсім бракує такту, ти завжди можеш прохопитися екзальтованим "люблю тебе" саме в таку хвилину, що я ледве-ледве стримую сміх. Бо ж бувають моменти, коли "люблю тебе" так не на місці, ніби це — непристойне слово.

Ти, проте, нічого не розумієш.

Багато е жінок, що теж, читаючи ці рядки, не зрозуміли б їх і вважали б мене за дурня. Байдуже! Зголоднілі люди їдять хапаючись, не добираючи смаку, але люди витончені раз у раз вередують, і нелегко буває догодити їм стравою. А кохання це ж, власне, і є своєрідне куховарство.

Ось чого я тільки ніяк не можу збагнути: чому жіноцтво, що так добре знається на чарівній силі тонких, ажурних шовкових панчішок, на привабливості кольорів і відтінків, па солодкій знадливості дорогого, захованого у глибині білизни мережива, на витонченому спідньому одязі, на хвилюючій чарівності таємничих розкошів, на всіх тонкощах і таємницях туалету, — чому те саме жіноцтво не відчуває тієї неподоланної відрази, що виникає в нас від слів, не до речі сказаних чи по-дурному ніжних?

Брутальне, різке слово іноді має чудодійну силу, підстьобує тіло, вражає в саме серце. Такі слова доречні під час бою. Хіба, наприклад, відповідь Камброна 6 ворогам — не прекрасна? Для всього є свій час. Та треба також уміти мовчати і уникати в певні хвилини фраз із романів Поль де Кока.

Обіймаю тебе палко, лише з умовою: не говори більше ні слова.

Рене